O pedeapsă dreaptă pentru Carson Wells

On Ianuarie 19, 2013

Exercită-ți puterea de a fi stăpânul propriei vieți, fără să te ancorezi la o realitate ce nu corespunde viziunii echilibrate asupra a ceea ce ești.

În filmul "No country for old men (2007)" îl surprindem pe Carson Wells într-o ipostază de om mulțumit de sine însuși. Spiritul acesta fugar, mereu în căutare de comori, tânăr, curajos, iute, optimist până în măduva oaselor, vaccinat împotriva oricărei forme de nefericire sau tristețe, fildeșul acesta strălucitor întreținut numai de natura sa rezistentă, trăiește în credința naivă că totul se desfășoară în avantajul lui; că timpul, lucrurile, oamenii, totul lucrează în favoarea sa.

Stimulat de o energie superioară, Wells pare a fi ocrotit de o forță care ar putea spulbera, uneori brutal, orice adversar. Autocontrolul era manifestarea esențială a firii sale. Prin locul în care-l ocupa printre ceilalți oameni, precum și prin faptul că se afla mai rar în preajma pericolului, am zice că pentru el nu exista decât un singur bine, acela de a acționa după cum îi dicta propriul Eu, cu aparența unui soare cald și strălucitor așezat peste o lume fără ceață.

Dar locul lui în lume devine tot mai sumbru odată cu trecerea timpului. Totul în el este pus sub semnul întrebării, o adevărată capitulare a voinței, o ruginire spontană din interior, *une conversion de la personnalité.* Căci din pricina excesului său de zel în încercarea de a recupera o geantă plină cu bani, ia naștere un alt tip de om, un tip de concurență imperfectă nevăzută deloc bine pe scena lumii interlope. Toate elementele care îi compun prezentul lui Wells, se răsfrâng și asupra acelora din jurul său, mai ales a dușmanilor săi.

Această sferă a voinței și putinței luminată de optimism tot mai în sus, înspre nemăsurat, lărgită spre imposibil, proiectată pe fondul deformării personalității, ce se confundă parțial cu idealismul, repugnă realității crude. În fiecare caz, conturul ei este acoperit de forme incomplete de reînnoire și de valorificare a propriilor sale calități. Oare calea pe care și-o alege Wells este atât de deșartă, încât să-și înmormânteze definitiv orice reper bun și util?

Leadership: Accepți să devii imaginea unei noi versiuni a avântului înspre nemăsurat, experimentând efectul hazardului prin exemplul unei mulțumiri de sine care este iluzorie?

Nesăbuitul nu realizează că există lucruri mai însemnate pe lume, cum ar fi viața. Viața lui. Iar atunci când simte pericolul, deja e prea târziu. Curajul său nu mai este unul vizibil, viril, ci se preface într-o rândunică care, plutind lugubru, își ia zborul definitiv, nemaiputând să ridice nicio aripă a nădejdii. Un acru și gratuit viciu al încrederii sale lovite fatal de prezența obscură a unei fantome, rivalul său de temut, nemilosul asasin, *el desperado* - Anton Chigurh.

Orgoliul sau hipertrofiat nu acceptă însă înfrângerea. Ca un Hermes fixat pe gândul de a jefui templul lui Apollo din Delphi, netemându-se de mânia acestuia, Wells își forțează norocul pornind pe tărâmul mocirlos al lui Chigurh spre a-i șterpeli de sub nas geanta cu bani. Şi tocmai din cauza acestui avânt, la fel de alunecos ca gheața, este surprins cu garda lăsată. Realizând în ultimul moment că dușmanul este mai puternic, apelează la conciliere.

Leadership: Cum se reflectă îndoiala față de ce îți oferă viața prin luarea în considerare a adevărului aflat în spatele experiențelor care te individualizează ca vulnerabilitate a unei subiectivități asumate până la capăt?

O piedică, o nedreptate? Tot ceea ce mai zace acum în Wells, tot ceea ce-l mai putea face mulțumit, nu mai țâșnește cu iuțeala glonțului ca altădată. O zguduire absurdă și nemeritată, o viață năruită, de parcă ar fi fost de nisip. Abia acum, când e prins în ghearele mortale ale vulturului, dragostea pentru viața i se revărsă și se împrăștie din plin prin sânge.

Din păcate, nu mai poate schimba nimic. O pace molcomă, o capitulare suportată cu calm, *le malaise d'un vain désir* . Tot mai mult se strânge teribila capcană a destinului, apoi se închide brusc. Singurul adevăr aflat în spatele experiențelor care îl individualizează pe acest din urmă optimist, ca vulnerabilitate a unei subiectivități asumate până la capăt, este că trebuie să accepte suferința, tocmai pentru a o putea transcende.

Iar totdeauna suferința accepta mai ușor moartea. Judecata s-a desfășurat drept, o înfrângere meritată. Căci omului care nu-și prețuiește îndeajuns de mult viața și adevăratele valori pe care aceasta le scoate în cale, nu-i este dat să zboare mai sus, să cucerească piscurile cele mai înalte. Destinul nu-i acordă decât rar subvenții, de cele mai multe ori îl taxează cu dobânda maximă.

Leadership: Te ambiționezi să cuprinzi nemărginirea întâmplării de a fi prins în angrenajul unei intrigi care te ține în suspans până în clipa când îți dai seama că e prea târziu să revii la ceea ce ai fost?

Locul tău în lume devine tot mai sumbru odată cu trecerea timpului? Totul în tine este pus sub semnul întrebării? Calea pe care ți-o alegi este atât de deșartă, încât îți înmormântezi definitiv orice reper bun și util? Încerci să te impui pe terenul mocirlos al unei obsesii nesănătoase?

Ca o forță de atracție dintre sarcinile pozitive și cele negative, cei doi poli magnetici: " *a fi* " și " *a nu fi* " sunt punctele dependente de dimensiunile personalității tale. Apropiindu-se, ele se intersectează sau coincid în funcție de rolul pe care ți-l asumi în viața de zi cu zi, și în funcție de personalitatea raportată la realitatea din jur.

Iar modul în care privești și îți planifici viitorul - nu numai din punctul de vedere al așteptărilor, ci și al acțiunilor, mai mult sau mai puțin conștientizate, a căror rezultantă este devenirea ta, determină deciziile pe care le iei și felul cum te comporți în fiecare situație.

Pentru că tu - omul care știe să judece și să evalueze lucrurile la propria lor valoare - nu ai numai datoria să te întrebi și să constați, în mod obiectiv, ce anume îți rezervă destinația spre care tinzi, preocuparea pentru echilibru și responsabilitate, dar și posibilitatea de a dori un anume viitor, și deci datoria de a lupta pentru el.

Datoria de a lupta pentru schimbare, pentru o nouă cauză, sau pentru a fi mai mult decât ești, este cea care circumscrie orizontul lucidității și cauzalității, unde posibilul și realul se actualizează peste întreaga ta viață făurită cu răbdare, nădejde și respect.

Aceasta este esența ce stă la baza leadershipului, și totodată ceea ce emite unul din principiile FISH: " *Alege-ți atitudinea - Responsabilizează-te pentru cum răspunzi la ceea ce-ți rezervă viața.*" Odată ce ești conștient că alegerea ta implică pe toți cei de lângă tine, întreabă-te:

Cum te ajută alegerile tale să fii persoana care ai vrea să fii? Cum se răsfrâng toate elementele caracterului tău asupra acelora din jur?

Leadership: Lupți pentru valorile corespunzătoare calității de a fi un outsider al unei personalități fără limite, fără să fii influențat de gradul de receptare a unor experiențe care se amplifică prin lipsa ta de reacție corectoare față de tine însuți?

Un leadership bun poate avea impact pozitiv în primul rând asupra propriei tale persoane. O formă de a te implica activ în schimbarea ta în bine, o formă de ripostă fermă, o formă de a te lupta pentru ceea ce este corect să fii, pentru valorile corespunzătoare cu calitatea de a fi Om. Leadershipul, acest instrumentul al formării unui alt tip de personalitate, te ajuta să te "redeștepți" înainte de te arunca cu capul înainte spre mediocritate.

Carson Wells avea impresia că viața devenea mai bună pe măsură ce împingea "pistonul" prezentului spre un viitor limitat doar la orizontul său, având convingerea că deține în întregime controlul.

Însă aceasta modalitate de a gândi, acest superficial strat de iluzie, vulcanic erupând, mereu repetat, l-a dus de fapt spre nicăieri, cauzând disperare și confuzie. Claustrarea într-o sferă privată, cea a intereselor individuale.

Valorile sale erau degradabile, calculate, cultivate și îngrijite doar prin simpla adăugare a opțiunii " *On/Off* ", creându-i mai mult dubii în legătură cu viața lui. Un caracter care percepe viața, lumea, totul prin prisma propriilor sale defecte.

Este posibil să fii și tu „pe valul schimbării", dar să te implici în scenariul nepotrivit? Te ancorezi, ca de vreun buștean scufundat, de o realitate care nu se raportează la convingerile tale adevărate?

A fi un outsider al unei personalități fără limite înseamnă să te desprinzi de ceea ce știi că ai trăit fără băgare de seamă și să te deschizi doar în fața unei abordări asupra vieții care bazează pe trei calități: protejarea stimei de sine, cumpătare în privința exagerării importanței personale și putința de a te opune oricărei vanități.

O pedeapsă dreaptă pentru Carson Wells exprimă o realitate: pe măsură ce te îndepărtezi de calități specific umane, elementul declanșator spre excelență întârzie să apară, chiar dacă voința ți-e puternică. Iar acel orizont al redescoperirii, se limitează tot mai mult pe măsura alungării valorilor care favorizează apariția și dezvoltarea leadershipului.

Așa cum corpul uman, cu toate componentele sale bio-morfo-psihologice, este numitorul comun al tuturor activităților sportive, tot astfel creșterea calității vieții este numitorul comun pentru fixarea mai puternică a acelor calități necesare leadershipului.

Exercită-ți puterea de a fi stăpânul propriei vieți, fără să te ancorezi la o realitate ce nu corespunde viziunii echilibrate asupra a ceea ce ești.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-pedeapsa-dreapta-pentru-carson-wells.html